

[Finansministeren.]

ter. Men det reelle forhold er, at det offentlige har et opsparringsoverskud ligesom lønmodtagerne; og dette opsparringsoverskud er med til at dække det opsparingsunderskud, som vi finder i boligsektoren og hos erhvervene. Dette forhold er beskrevet udførligt i den nye økonomiske årsoversigt, nærmere betegnet i kapitel V, hvor der endda i meget overskuelige tabeller er redegjort for størrelsen af disse overskud og underskud.

Hr. Poul Dam ville foretrække en planmæssig kanalisering, som han kaldte det, at man altså skulle have pengene ud til noget andet. Vi mener, denne kanalisering finder mest planmæssigt sted over et frit penge- og kapitalmarked. Vi tror, at der herved opnås en mere hensigtsmæssig fordeling af de knappe kapitalressourcer, end der vil opnås i den situation, hvor det offentlige påtager sig en direkte fordeling af kapitalen. Erfaringerne fra de lande, der har forsøgt sig med en sådan planmæssig kanalisering af offentlige kreditter, kan kun overbevise os om, at markedsmekanismen også på dette område har store fordele fremfor det plandigerede samfund, hvor risikoen for et meget stift system er overhængende.

De problemer, vi står over for i den økonomiske politik, understreger behovet for, at vi til stadighed tilstræber den størst mulige smidighed i vor erhvervs politik. Og det er regeringens bestemte opfattelse, at et effektivt frit penge- og kapitalmarked her må spille en helt central rolle. Dette er i virkeligheden det vigtigste krav, vi må stille til vor erhvervs politik.

Når hr. Poul Dam spørger, hvad der gøres for produktionen, må jeg sige, at hele formålet med den økonomiske politik jo er at sikre produktionen rimelige arbejdsvilkår. Det er formålet med den stramme finanspolitik at dæmpe efterspørgselspresset så meget, at der frigøres arbejdskraft og kapital til eksportproduktion. Dette kan næppe have forbigået hr. Poul Dams opmærksomhed. Det er formålet med den indkomstpolitik, regeringen har lagt op til, at prøve på at holde konkurrenceevnen for produktionen i en sådan stand, at vi fortsat vil kunne sælge vores produkter i udlandet og indvinde fremmede penge. Hele formålet med den økonomiske politik er altså produktionsformål, og jeg tror, det sker bedre, end hvis det

kasseoverskud på 3½ milliard kr., som der nu er stillet forslag om, skulle udlånes direkte til produktion, for så ville vi ikke få den dæmpning af efterspørgselspresset, som er nødvendig også for at kunne holde en stabil prisudvikling. Så vil disse penge gå ud i forbrug igen, og så ville det overhovedet ikke have noget formål at have dette kasseoverskud.

Jeg vil gerne her sige, at der er jo ikke her ved denne finanslovdebate rettet nogen direkte og kraftige indvendinger imod det forhold, at staten i det kommende finansår opkræver flere penge, end staten bruger. Hr. Poul Dam har ment, at man skulle anvende overskuddet til udlån til erhvervslivet; det er en betragtning, som jeg ikke kan anerkende, men altså selve det forhold, at der sker en offentlig opsparring i det kommende år under den nuværende økonomiske situation, er vel i og for sig ikke blevet angrebet fra nogen side, og det er jeg tilfreds med, det er jeg glad for. Men jeg vil gerne sige, at når vi er i den situation, at vi opkræver disse høje skatter for at få et finanslovs overskud, så er det jo for i det hele taget at kunne være i stand til at styre den økonomiske udvikling i landet. Det kan godt være, at midlet ikke er hensigtsmæssigt, det kan godt være, det fører til lønkomensationer osv., og derfor mener jeg faktisk, at den økonomiske politik, som dette finanslovsforslag er udtryk for, må ses i sammenhæng med de indkomstpolitiske bestræbelser, som regeringen udfolder for tiden, ligesom de selvfølgelig må ses i sammenhæng med den almindelige kreditpolitiske stramning, der er gennemført.

Hr. Lysholt Hansen var inde på problemet: hvad ville regeringen gøre ved de 500-1.000 krak? Nu tør jeg overhovedet ikke komme ind på, om tallet er rigtigt eller forkert, og jeg indrømmer, der er et vidt spillerum mellem 500 og 1.000. Men hvad er det, vi vil gøre? Vi vil nå frem til en sådan dæmpning af efterspørgselspresset, at vi kan nå frem til en friere kreditpolitik. Jeg tror ikke, man kan lempe kreditpolitikken, hvis finanspolitikken samtidig skal lempes. Derfor anser jeg det for nødvendigt, at vi igennem den stramme finanspolitik skaber de nødvendige forudsætninger for, at man kan lempe kreditpolitikken, og det er altså det, vi vil gøre for at undgå, at tallet 500-1.000